

Zondag 24 oktober 2021 (30e zondag door het jaar B)

Laat me beginnen met u een kleine vraag te stellen.

Weet u wat *ochlophobia* is?

Het is een vrij zeldzame fobie. *Ochlophobia* is de angst voor menigtes. U hebt waarschijnlijk al gehoord van agorafobie, de angst voor grote openbare ruimten. Maar *ochlophobia* is meer specifiek de angst voor menigtes. De angst voor de ogen van mensen. Degenen die lijden aan deze zeldzame aandoening zien de menigte —de massa— als een bedreiging. De blik van anderen is een onderdrukking. Bovendien heeft deze ziekte nogal merkwaardige symptomen. Degenen die eraan lijden, zijn uiteindelijk niet in staat de mensen om hen heen duidelijk te onderscheiden. Hun zicht wordt wazig.

In het evangelieverhaal dat we zojuist gehoord hebben, is dit precies wat de blinde Bartimeüs ervaart. Aanvankelijk wordt hij geconfronteerd met het gewicht van de menigte, die hem het zwijgen wil opleggen. « *Velen snauwden hem toe te zwijgen* » zegt de tekst. Bartimeüs staat aan de rand van de weg. Opgesloten in de mantel van zijn slachtoffer. Alsof de menigte hem verhinderde een persoonlijke blik op zijn werkelijkheid te hebben, alsof de enige aanvaardbare visie die van de menigte was, van de meerderheid....

We kunnen allemaal lijden onder het gewicht van groepen en structuren. Slachtoffer zijn van meningen, van meerderheden, van wat we niet gekozen hebben... Soms staan we aan de kant van de weg van ons leven, vanwege clichés, vanwege een identiteit die ons wordt opgelegd. Er is altijd een kloof tussen wie we werkelijk zijn en wie we voor anderen zijn. Zijn sociale netwerken niet net speeltuin, waar we, als we worden uitgescholden zoals Timaeus, nog harder gaan schreeuwen?

Vandaag —of we nu uit Jericho komen met de menigte, of langs de kant van de weg zitten zoals Bartimeüs— moeten we opstaan uit deze simplistische blikken, op onszelf en op de anderen.

In het verhaal maakt Bartimeüs een serie wedergeboortes door. Hij wordt eerst beschreven als een “*blinde bedelaar*”, dan als een “*blinde man*”, dan als een “*man*”. Als we teruggaan naar het verhaal, wordt Bartimeüs, zodra Jezus' oproep komt, niet langer beschreven als een bedelaar, misschien omdat hij gehoord is. Maar meer dan dat, zodra zijn mantel valt, wordt hij niet langer beschreven als blind. Hij wordt een man. Het was tenslotte zijn *mantel* die zijn zicht bedekte. De mantel der identiteiten...

Dus leg me geen woorden in de mond! Mijn preek is geen uitnodiging om de zwarte mantels te laten vallen... maar om te ontdekken dat we maar al te vaak mantels dragen die ons het zicht ontnemen: de mantel van de clichés, de mantel van het slachtofferschap, de mantel van degenen in de marge die niet worden opgenomen door de massa, de mantel van identiteiten.

Ons levenspad is daarom een reeks van geboorten, van wedergeboorten. We moeten een zeker mantel laten vallen! Juridisch gezien was de mantel in Jezus' tijd een van de enige bezittingen die niet konden worden afgestoten, die niet op pand konden worden geleend. De mantel is het symbool van wat de menigte als het meest persoonlijke bezit beschouwt, maar dat uiteindelijk slechts een van buitenaf opgelegde oppervlakte identiteit is, die Jezus ons niet uitnodigt te ondergaan.

Vandaag worden wij uitgenodigd te vertrouwen, dat wil zeggen onze identiteit —door anderen gegeven— achter ons te laten, om geboorte te geven aan een zeer persoonlijke identiteit, die aan anderen wordt aangeboden. Het is deze weg van vertrouwen en geloof die wij uitgenodigd worden te volgen. Dit is wat ons onze ware en persoonlijk identiteit zal geven. Een identiteit waarin authenticiteit, waarheid en kwetsbaarheid onze mantels en omhulsels zullen neerhalen. Het is door ons open te stellen voor anderen op een persoonlijke manier —en niet voor anderen als groep— dat wij in staat zullen zijn om op te staan en vooruit te gaan in ons leven.

“*Wat wilt ge dat Ik voor u doe?*” zegt Jezus tegen ons.